

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΦΑΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΝΙΟΥ 59.
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΑΦΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Μικρά Ἱστορία. Ἡ Χρυσαιγή, διήγημα, ὑπὸ Δακ. Ἐρωσ. Γάμος, Γέννησις, Βάπτισις ἐν Κόσω. Ἦθη καὶ ἔθιμα, ὑπὸ I. Μαυρῆ.
- Ποῦ ἡ πραγματικὴ γαλήνη, ποιητοὶ Ἀριστοτέλους Προβελεγίου.
- Ὁ Ἰβάν Πετρόβιτς. Ρωσικὴ φιλολογία. Ἐκ τῶν τοῦ Δ. Λομαντσέφσκη, μετὰφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.
- Αἱ δοκιμασίαι τῆς Ραλοῦς, μυθιστορία Henry Greville, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (συνέχεια).
- Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια—Ἐξωτερικά—Φιλολογία—Καλλιτεχνία κ.τ.λ.
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Ἄλλα βιβλία.

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Διήγημα.

Β'

Ἡ Χρυσαιγή.

Ἡ φαντασιώδης πόλις, ἐν ἣ ἐκτυλίσσεται τὸ δεύτερον μέρος τῆς Μικρᾶς Ἱστορίας μας, ἔνδοξος πάλαι καὶ ἰσχυρὰ, κοιτίς τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν, ὡς ἐναθρονομένοι τὴν ἀποκαλοῦσιν οἱ νῦν κάτοικοι αὐτῆς, εἶνε ὅλως ἀλλόκοτος. Καυχᾶται ὅτι κέκτηται τὸ ὑγιεινότερον κλίμα, καὶ ὅμως μαστίζεται διηνεκῶς ὑπὸ τῶν φοβερωτέρων ἀσθενειῶν. Ἄξιοι γὰρ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν μάλλον πεπολιτισμένων πρωτευουσῶν τῆς ὑψηλοῦ, καὶ ὅμως δὲν κατάρθωσεν εἰσέτι, ἀν οὐχὶ ἄλλο τι τῶν χαρακτηριζόντων τὰς μεγαλουπόλεις, γὰρ παρουσιάσῃ τοῦλάχιστον μίαν μόνον ὁδὸν ἀνευ βορβορωδῶν τεματίων, νεφῶν κόνεως καὶ μὴ κατελιημένην κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ βυτία σαρδῶν, ἐλαιῶν, σκόμβρων καὶ μυριῶν ἄλλων παρομοίων πραγμάτων φρικωδῶς ὀζόντων. Μετ' ἐπιδεικτικῆς ἰσχυρογνωμοσύνης ὑποστηρίζει ὡς θεῖαν καὶ μελλήριον τὴν γλῶσσαν τῆς, καὶ ὅμως δὲν καταδέχεται νὰ τὴν ὀμιλῇ. Ἐκθειάζει τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν τῆς, καὶ ὅμως ἀμερίμως φέρει τὴν ὑπαρξίν, ἐν τοῖς κεντρικωτέροις τμήμασι τῆς, δυσωνύμων καταγωγίαν, ἔνθα σήπεται ἡ νεότης καὶ μαραίνεται ἡ ζωὴ τῆς, ἀπαθῶς ἀκούουσα καθ' ἑκάστην ἀπαγωγὰς, μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις, σκανδαλώδεις διαζεύξεις, ἀνηθικούς ἔρωτας. Ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν πατρίων ἐθίμων τῆς, καὶ ὅμως παντὶ σθένει προσπαθεῖ ν' ἀποτινάξῃ καὶ λησμονήσῃ ταῦτα. Σεμνύνεται διὰ τὴν οὐρανίαν θρησκείαν τῆς, καὶ ὅμως οὐδὲν προσέχει εἰς αὐτὴν, ἀνεχομένη νὰ τὴν ἐξευτελίῃ, ποδοπατῇ καὶ ὀσημέραι καταστρέφῃ ἀμαθέστατος κληρὸς. Ἐν γένει

δέ, — διότι θὰ ἦτο δυσχερέστατον, εἰμὴ ἀκατάρθωτον, ν' ἀπαριθμήσωμεν ἐν πρὸς ἐν πάντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιοτροπωτάτης αὐτῆς πόλεως —, ἐν γένει οὐδαμῶς ἄλλοθι ἢ ἐν αὐτῇ δύνασθε ν' ἀπαντήσητε τὰς μεγαλητέρας καὶ παραδοξοτέρας τῶν ἀντιθέσεων.

Ἡ φύσις ἐπεδαφίλευσεν ἀφθόνως τὰς καλλονὰς τῆς ἐπ' αὐτῆς, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς, ἄνθρωποι εὐφύεις καὶ φίλεργοι, πλὴν ἀδιάφοροι ἐντελῶς πρὸς αὐτὴν καὶ πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ ὄχι βρέξῃ ἅε κατεβάσῃ, κατάρθωσαν νὰ τὴν καταστήσωσι τὴν οἰκροτέραν τῶν πόλεων. Φύσει δ' ἀνυπόμονοι καὶ ἐνθουσιώδεις, πρὶν ἢ χαράξωσιν ὁδοὺς, ἐκδομήσαν πολυτελέστατα μέγαρα· πρὶν ἢ φροντίσωσι πρὸς εὐρεσίαν ἱκανοῦ πρὸς πόσιν ὕδατος, ἐδενδροφύτευσαν πλατείας καὶ ἔστησαν ἀναθρυτήρια· πρὶν ἢ κατασκευάσωσιν ἀνθρωπινὰ δημοτικὰ σχολεῖα, ἐκτίσαν περιλαμπρὸν Πανεπιστήμιον· πρὶν ἢ γνωρίσωσι τὴν γλῶσσαν τῶν, ἐξέμαθον ξένας· πρὶν ἢ μορφώσωσι τὴν ἐλαχίστην φιλολογίαν, ἀνήγειραν κατάχρυσον Ἀκαδημίαν· πρὶν ὀργανώσωσι προκαταρκτικὰς πρακτικὰς σχολὰς, ἐσύστησαν Πολυτεχνικὴν, πρὶν ἢ ἀποκτήσωσι θέατρον, ἀντάξιον τῆς σημασίας του, καὶ ἐννοήσωσιν ὅτι πρέπει νὰ ἐξοδεύωσιν ἀφειδῶς δι' αὐτό, ἐζήτησαν ν' ἀπολαύσωσι τῶν θεαματικωτέρων καὶ πολυδαπανωτέρων θεατρικῶν ἔργων· πρὶν ἢ οὐδὲν φροντίσωσιν ἢ ἀξιώσωσιν ἔστω καὶ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς ὀμιλοῦν ἠθοποιῶν, δὲν ἐκέκτηντο, ἀπῆρτον ἐθνικὸν θέατρον· πρὶν ἢ κατωρθώσωσι νὰ μὴ ἀρέσκωνται εἰς τὰ κακοηχότερα τῶν ὀργάνων, ὅσα ποτὲ ἐφουρέθησαν, ἐζήτησαν ἐντελεῖς μελοδραματικούς θιάσους· καὶ ὅπως τελειώσωμεν ἐν μιᾷ λέξει, εἰς πάντα ἤρχισαν ἐκεῖ ἔνθα ὄφειλον νὰ καταλήξωσι.

Καινοπρεπῆς τέλος εἰς ἅπαντα ἡ θαυμασία αὕτη πόλις, δὲν ὑστέρει καὶ ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τῆς. Τὸ μὲν ἔαρ, θέρος καὶ μέρος τοῦ φθινοπώρου εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοινοῦπολις, διότι καλύπτεται, ἀπόλλυται, πνίγεται ἐν νεφέλαις κοινοῦ τοῦ· τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον καλεῖται Βορβοροῦπολις, διότι γέμει, ρυπαίνεται, κολυμβᾷ ἐν βορβῶρι.

Ἐπὶ στενῆς καὶ πλήρους τεματίων ὁδοῦ τῆς Βορβορουπόλεως, ἀφορήτως ὀζούσης ἐκ παντοειδῶν ἀκαθαρσιῶν, βαρὺ καὶ ἄχαρι, ὡς ἐλέφας κοιμώμενος, ἐπικάθηται σεσαθρωμένον, παλαιὸν κτίριον, ἄλλοτε στρατῶν, νοσοκομεῖον, φυλακὴ καὶ δὲν γνωρίζω τί ἄλλο, νῦν δὲ θέατρον, ἐν ᾧ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν θίασος δραματικός

ἐδίδασκε τὰ ἐξοχώτερα, πολυπλοκώτερα, συγκινητικώτερα ἔργα τῶν δαιμονίων ποιητῶν τῆς ὑψηλοῦ, ὡς τὸ πρόγραμμά του ἐδήλου. Ἀλλὰ πᾶς τις θὰ ἦτο ἀσφαλέστερος ἐὰν ἐξετίθετο ἀσκεπῆς εἰς τὸ δριμύ ψυχὸς Δεκεμβριανῆς νυκτὸς καὶ εἰς ὄντινα ἄλλον τῶν μεγαλητέρων κινδύνων, ἢ νὰ φοιτᾷ ἐν τῷ θεάτρῳ αὐτῷ, οὐτινος αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τόσον ἦσαν ἐφθαρμένα, ὥστε ἐσχηματίζον πλατεὰ ρήγματα, δι' ὧν μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ ρεύματα ἀέρος, εἰσφέροντα, ἠπειλοῦν νὰ ἀποψύξωσι τοὺς ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἢ τῶν θεωρείων, αἱ δὲ σανίδες τοῦ δαπέδου, τῆς ὀροφῆς, τῆς σκηνῆς, τὰ παραπετάσματα, αἱ σκηναί, αἱ ἔδραι καὶ ἐν γένει ὅλον τὸ οἰκοδόμημα, ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου καὶ τῆς τριβῆς, τόσον σεσηπῶτα ἦσαν ὥστε ἤρκει πυρεῖον ἀνημμένον ν' ἀναπλέξῃ αὐτὸ ὀλόκληρον πάραυτα. Κόνις καὶ ἀράχνη ἐκόσμουσαν τοὺς πάλαι ποτὲ λευκοὺς τοίχους καὶ τὴν ρακώδη πλέον ἐπίστρωσιν τῶν ἐδρῶν καὶ θεωρείων. Ὀλίγαι χάρτιναι σκηναί, ἄχρους ἤδη, ὀλίγα τεθραυσμένα καθίσματα, δύο τράπεζαι, μία νεκροκεφαλὴ, εἰς χάρτινος λύχνος, ὀλίγα σιδηρὰ ξίφη καὶ κρᾶνη, καὶ ἐν ζύλινον κύπελλον, ἅπαντα ἄλλοτε ἐπιπεχυρωμένα ἢ ἐπηργυρωμένα, ἀπετέλουσαν τὸ σκηνικὸν ἠθασυροφυλάκιον, διὰ τὰ θεαματικώτατα ἔργα, ἅτινα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου αὐτοῦ ἐδίδασκοντο. . .

Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ κοινοῦ ἠῤῥεξε, πλὴν τὸ παραπέτασμα ἔμενον ἐν τῇ θέσει του, ἐπιχαρίτως καὶ βραδέως ταλαντευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ἐπιψύσεων τῶν ἠθοποιῶν ἔσωθεν. . . Οἱ ὀδοῦκοντα μέχρις ἑκατὸν ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ τοῖς θεωρείοις θεαταί, — μεταξὺ τῶν ὀποιῶν δέκα ἢ δεκαπέντε κυρίαι καλῶς κεκαλυμμένα ἐντὸς τῶν ἐπεδυτῶν καὶ ἐπικαλυμμάτων των, — φέροντες τοὺς πῖλους ἐπὶ κεφαλῆς καὶ καπνίζοντες, παρ' ὀλην τὴν ἀστυνομικὴν διάταξιν, ἦτις μεγάλως γράμμασιν ἐπὶ τῶν τοίχων ἀπηγόρευε τοῦτο, ἤρξαντο τότε συρίζοντες καὶ ποδοκροτοῦντες ν' ἀπαιτῶσι τὴν ἀναπέτασιν τῆς αὐλαίας. Ἡ μουσικὴ, φρικωδῶς κατασχίζουσα τὰ ὦτα, διὰ τὴν ἀνακρούσεως τεμαχίου τῆς ὀρέξεώς τω τοὺς καθησούχαζεν, ἀλλ' εὐθὺς ὡς κατὰ πανεν, ἐπανήρχίζον αἱ φωναί, αἱ ἀρα, αἱ χειρονομίαι, οἱ γέλωτες.

Ἐν τῇ σκηνῇ τὸ θέαμα ἦτο ὅλως δειφορον. Ἐκεῖ τὰ πράγματα ἦσαν σοβαρά. Πληθὺς ἀνθρώπων πολυμερίμων ἐπηραιοῦντο. Ἄλλοι προσεπάθουν νὰ δευθετήσωσι τὸ βασιλικὸν μέγαρον· ἄλλοι ἤναπτον τὰς ἐπὶ τῶν παρασκηνίων λυγίας· ἄλλοι ἐφώνουν ὅτι πρέπει νὰ ἀρχίσωσιν

h. m. 1

Η θύρα τούτου κατά πρώτον ανοίγειται... ελθών αναγινώσκει την κατάλληλον εύχην...

Σημειώτεον ότι εις την ώραίωτέραν επιβάλλεται ν' άσπασθη πρώτη το βρέφος...

***

Καθ' όλον το διάστημα από του τοκετού μέχρι του βαπτίσματος, όπερ τελείται μετά 8 - 10 ημέρας...

Την πρό του βαπτίσματος εποχήν το τέκνον ούδέποτε εγκαταλείπεται μόνον άλλ' άσφαλώς περιφρουρείται...

Μετά έπτά ημέρας τελούνται τα καλούμενα έφτά. Κατά την τελετην ταύτην...

Περί την έσπέραν δέ της ημέρας εκείνης, τίθεται εν τω μέσω της οικίας τράπεζα...

Σιωπή επικρατεί τότε βαθεία και μόνον η άθώς του παιδός φωνή διακόπτει ταύτην...

Αί Μοίραι τότε κατέρχονται άοράτως και καλομοιράζουσι το τέκνον...

Μετά το πέρας της τελετής κόπτεται εις τεμάχια ο έπί της τραπέζης άρτος...

ρεται τοις προσκεκλημένοις, οτινες άπερχονται έπευχόμενοι πάν είδος εύτυχίας...

***

Τοιαύτα εν συνοπτική περιγραφή τα κυριώτερα των εν Κόσμω έθιμων...

Γ. ΜΑΥΡΗΣ.

ΠΟΥ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΓΑΛΗΝΗ;

Τη κορυφή Ε. Α. Β.

Πόσον άσμένως φέγγει τις των πόλεων την ζάλην και φέρεται εις των άγρών την χλοερήν άγκάλην...

Βλέπει; Τα πάντα χρώματα και φως και εὐωδία. Άνοιξις; Θροῦς τις κρύφιος, άναπνοή γλυκεία...

Παντού γαλήνη! Και της γῆς αι χλοεραι έκτάσεις, το άπειρον βασιλείον της κυανῆς θαλάσσης...

εις άφατον, εὐδαιμόνα γαλήνην έντροφῶσι, και η καρδί' ανοίγεται, οι πόθοι μας πετώσι...

Τι θέλομεν; Ο,τ' η ψυχή στερείται, πλην μαντεύει. θέλομεν την άνδυμνον γαλήνην που έδρεύει...

Γαλήνη! εις τους κόλπους της άμείλιτης αιωνία η έντελής εὐδαιμονία.

Γαλήνη! πρός αυτήν όρμῃ του βίου μας ο ροῦς.

Ω, και! γαλήνη εύτυχῆς, πλην φαινομένη μόνον και, στάδιον διηλεκτών ύπάρξεως άγωνίων!

Έκει όπου το βλέμμα μας ρεμβάζει ήσυχῶς, η ύπαρξις την ύπαρξιν οικληρῶς διασπαράζει.

Το δένδρον που γαλήνιον την λοφίαν έσφίρει, άσπλάγγωνος με τας ρίζας του το γείτον δένδρον φθείρει.

Τ' άθος που κάλυκα κομφῶν εις τον άέρα σείει, εις τα παρθένα πέταλα το θυμά του συγκλείει...

Η χλόη, ητις προκαλεί εις την ψυχήν γαλήνην, πόσας καλύτερι φωνικάς ένέθρας και οδύνην!

Έκει άγῶνες, σπαραγμοί και άλληλοφαγία και έχθρα όντων καμψηθῶν γογγύζει αιωνία!

Άκούε; το ξάμα του πτηνού που εις το δένδρον κρέζει x' εις όνειροπολήματα το πνεῦμα συναρπάζει...

Εἶνε το στέναγμα μητρός, εις την στοργήν τρωθείσης, ο θρήνος πρό της φοιλάς της άπορρανισθείσης.

Εἶν' έρωτος παράπονον πτηνού που εν τῇ πάλῃ την νίκην και την σύντροφον του ήρπασαν οι άλλοι.

Το κύμα, που θωπευτικά εις τας άκτάς φλοισβίζει x' εις όνειρα ήδυσπαθοῦς γαλήνης μάς βυθίζει.

γγαλείει κατά τους βυθοῦς αὐτοῦ τους άποθνήσκους κόρμους άγνώστους διαρκῶς; άλληλοκτονούμενους!

Και άνω αι κρυστάλλιναι του ούρανού έκτάσεις, το κοανόν βασιλείον εὐδαιμονίας πάσης...

Κόσμοι έκεί συγκρούονται με φοικαλίον κρότον και πιπτούν εις το άπειρον κατασυντετριμμένον...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Ω, εάν ήτο δυνατόν να άκουσθῇ ο στόνος, που μυριάδες πλάσματα έκπέμπουν ταυτόχρονος...

Υπάρχει πλην γαλήνη τις πραγματική, άγία, αιώνιον μενιδάμα και διαρκῆς εὐδία...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

παραδείγματος χάριν, τους άλλους νέους, τους νέους υπαλλήλους καθ' ένας φροντίζει για το συμφέρον του...

Αι, καλά, και πως ζῆ;... Πως ζῆ;... αυτό εἶνε ἴσα ἴσα το περίεργο...

Αυτό περὶ εἶνε κανονισμένο γιατί 'αὐτόν και το εἶνα καπνίει έχει τον λογαριασμό του...

Και διατί τάχα εἶ;... Αυτό περὶ εἶνε κανονισμένο γιατί 'αὐτόν και το εἶνα καπνίει έχει τον λογαριασμό του...

Ανθρώπος όστι θεωρεῖ συνώνυμα «το αυτοκτονεῖν και χρεοῦσθαι», δέν δύναται η να έλκύσῃ την προσοχήν εκάστου...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

ανάψω το σιγάρον μου, να εισέλθω παρ' αὐτῶ και ν' ανοίξω όμυλίαν.

Α, με συγχωρεῖτε!... με ἤψατε εις το νοικοκυρῶ μου... Τι να κάμω, εἶμαι άνθρωπος με περιωρισμένα μέσα...

Άλλοτε — εἶνα ἤδη μῆνα μετά την πρώτην γνωριμίαν μας — εἶρον τον Ἰβάν Πετρόβιτς καταγινόμενον εις την πεζοτέρα...

Α, συγγνώμην... καταγινόμενος εις το νοικοκυρῶ μου, ζέρετε, εἶπε προσβληθῆς κάπως.

Μετὰ μεγάλης εύχαριστήσεως... Θά λάβητε όμως τον κόπον να το κενώσητε ο ἴδιος...

Μετὰ μεγάλης μου εύχαριστήσεως... καθὼς βλέπω, δέν σας άρέσει η νοικοκυροσύνη...

Από τινος καιροῦ ο Ἰβάν Πετρόβιτς μετ' ἰδιαζούσης προθυμίας έφερε τον λόγον ἐπι της ὑπανδρείας.

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

κάμη δηλαδή τον μεγάλο, άλλ' ένας καθώς πρέπει, άνθρωπος της καρδιάς, ούτε τ' άμαζία ούτε τὰ χρυσοστόλιστα παλάτια...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

Εἶς τας πτυχῆς του σήμαντος, τας μάλλον άπωτέρας, και εις τας μάλλον φωτεινάς, γιγαντιαίας σφαιρας...

νεις και εθβα να εμπορη κανεις. να αγοραζη παντοτε, η αγαπη ομως η και η γυναικα εστω, να σου ειπω, δεν εινε κρας.

Καταλής εις το εμβριθες τουτο συμπερασμα ο Ιβαν Πετρόβιτς, επτως μάλιστα μετ' αποστροφής: Ωστε η συνέννοσις τών γνομών περι της αγάπης και του ταπεινού μεταλλου, εφαινετο εις τον τιμιον τουτον ανθρωπον αποτρόπαιος.

Και νομίζετε ίσως, είπον, οτι ο εγγαμος με τα μέσα ταυτα εινε ευχρεοτερον να ζηση παρά ο άγαμος;...

Χωρίς άλλο! απεκριθη ο εκκεντρικός γείτων μου. Αλλά καθένας όπως θέλει πάνιν. Μερικοί χάριν της νέας γυναικός των κάμνουν χρέη. Όταν όμως ζη κανεις με λογαριασμό, πως ειμπορει ο άγαμος να ζηση καλλιτερα από τον εγγαμον!... Δέν υπάρχει διαφορά όταν άντι μιας κεφαλής και δύο χειρών, δουλεύουν δύο κεφαλαί και τέσσαρα χέρια;!

— Παραδόξον... εγώ δέν το ήκουσα ποτέ αυτό το πράγμα.

— Πιστεύσατέ μου. Εγώ, μ' όλη μου τη φτώχεια, ζω με λογαριασμόν γνωρίζω την αξίαν του καθένος πράγματος και ειμπορω να έχω ιδέαν περι οικοκυριού. Ίδού, λόγου χάριν: η κατοικία, όσον στοιχίζει διά τών ένα, στοιχίζει και διά τους δυό. Τώρα—ξύλα, κηρία και τα λοιπα—το ίδιον ποσόν θα χρειασθή κανεις: τσάι, το ίδιον. Η κυριωτέρα διαφορά εινε μόνον εις την τροφήν. Αλλ' ός υποθέσωμεν διαφοράν πέντε ρουβλιών, αλλ' η γυναικα από εργόχειρα χωρίς να κοπίσση, ειμπορει να κερδίση δώδεκα ρουβλια κατά μήνα. Τώρα, ός υποθέσωμεν, έργα ήλα από την εργασία μου: ένα εργασιώ: θα καθάρω, θα πλύνω, θα συγγύρω, θα ράψω και όταν η γυναικα κάμνη μόνη της αυτάς τας εργασιάς, έχω ακόμη 5 ώρας το ημερονύκτιον εις την διάθεσίν μου, και αυτάς τας πέντε ώρας δύναμαι να τας χρησιμοποιήσω εις αντιγραφάς, και απ' αυτήν την εργασία δύναμαι να κερδίω καθ' ήμέραν έως 7 ριβνας (2 dr.). Όσον δέ δια τα φορέματα, άλλη γυναικα ειμπορει να έχη και είκοσι και να περιπατή ξεσχισμένη! Άλλο πάνιν, ειμπορει να εινε καθαρά και συγυμμένη, και με δύο μόνον φορέματα. Ένωείτε;

Μόλις πέραν του μεσονυκτίου, απεχωρίσθην του γείτονός μου. Κατακλιθείς και σβέσας το κηρίον, επί μακρόν έτι ανεπαύων τον Ιβαν Πετρόβιτς.

Συχνάκις μετά ταυτα η σολωμόντιος σφία του φιλοσόφου γείτονός μου με ανεκάλει εις σκέψεις. Εφ' όσον διετέλου

γείτων του Ιβαν Πετρόβιτς, τοσούτφ μάλλον εσπουδαζον αυτόν, τοσούτφ μάλλον τον θαυμάζον. Τφ έντι, ήτο αξιοπερίεργος εις το είδος του ανθρωπος. Άς ειπούμεν να λαμβάνη κανεις κατά μήνα μισθόν 10 ρουβλια, και να μη αποθνήσκη της πείνης— δέν εινε δά και τίποτε μεγαλύτερο πρσάγμα: πόναι χιλιάδες ανθρωπων ζούν με ολιγώτερα... αλλά να δύναται, μ' όλην αυτήν την δυστυχίαν, να μη μωψιμοιρη κατά της τύχης, να μη δανειζονται ούτε έν καρτίκον, και κατά το διάστημα δώδεκα ετών να οικονομή κατά μήνα ανά έν ρουβλιον δια τας κκαίς ήμέραις— πρός τουτο, πρέπει να εινε κανεις Ιβαν Πετρόβιτς. Νοείται οτι την άγνοια της συναίσθησος των στερήσων, ώφαιλεν ο γείτων μου εις την έκτακτον πρακτικότητα και ακρίθειαν του, ουχι την ακρίθειαν εκείνην, ήτις εινε συνέπεια ταπεινής, φιλοκαρδίας αλλά σώφρονος και ευγενούς, άπορροίσης εξ αυτής της ανάγκης.

Αν σπάνιός τις επισκέπτης έπιπε παρά τφ μονάζοντι γείτονί μου δύο ποτήρια τσίρου και εκάπνιζε ήυο πατυρός (σιγάρα), ήτο βεβαίωτατον οτι ο γείτων ουτος την επαύριον θα έπινη δύο ποτήρια ολιγώτερα του συνήθους, και θα εκάπνιζεν άντι των τακτικών 3, τέσσαρα πατυρός, αναπληρών ούτω δια της ίδιας στερήσως την τυχαίαν εις τας οικονομίας του σπατάλην. Και μ'όλα ταυτα, μ'όλην την ανάγκην της έθελουσίας, εις ην υπεβάλλετο, ο Ιβαν Πετρόβιτς ήτο το πρότυπον ευθυμίας, καιτοι περιστάσεις πρός τουτο λίαν σπανίως παρουσιάζοντο, ένεκα της άκρας πρός την κοινωνίαν άδιαφορίας του. Η άδιαφορία αύτη έξετείνεται μέχρι τοσούτου βαθμού, ώστε και αυτοί μαλιστα οι συγγενείς του Ιβαν Πετρόβιτς, διεσπαρμένοι εις πσσαν γωνίαν της Πετρουπόλεως, μόλις ήδύναντο να εκάσωσιν οτι υπάρχει ο παραδοξος ουτος ανθρωπος εις τών κόσμον. Μετά θάρρους δύναμαι να ειπω οτι ήμην εκ των ολιγίστων, οτινις ετυχον της ελικρινείας και εμπιστοσύνης του Ιβαν Πετρόβιτς, άνδρός εκ φύσεως συνεσταλμένου και κρυψίνου.

Επελθόντος του έκρας σπανιστάτα ήδη έβλεπον, τον γείτονά μου, όστις έχανετο ένιοτε επί ολοκλήρους ήμέρας. Η οικοδέσποινα μου μάλιστα, καιτοι έχουσα την συνήθειαν να θαυμάζη δια κάθε πράγμα, όστις καθ' όλον τον βίον του ουδ' άπαξ έπέθη άμαξής, έπιτρέπει εκουτφ πολυτέλειαν έν ειδει διπύρων και λεμονίου! Ο Ιβαν Πετρόβιτς, όστις αιωνίως ήτοίμαζε το σαμβόρι ιδιοχείρως και απέφενγεν ως την πανώλην τας συνακατοφάρας, παρακαλει τών οικοδέσποιναν να έτοιμάση το τέτον, δηλών, οτι έχει ζένους!... Δέν ήζιζον άρα πάντα ταυτα, και την ύπο τοιαυτην μορφήν εκδηλωθεισαν εκπληξην και τας χειρονομίας, μεθ' ών η οικοδέσποινα μου εστάθη παρά το παράθυρον;

Μετά δύο ώρας, εξακολουθών έτι να παρατηρώ την όδον και τους διαβάτας, διέκρινα μακρόθεν την επί του ασκέτου

είν' εκείνος που θα τον προσκαλέση; Οί μου συχώρεσέ μου; όχι που δεν τον προσκαλει κανεις, αλλά κ' εκείνος δεν εινε τέτοιος που να δέσφ γνωριμίαις, γιατί, αν πηγαίνης σε πρόσκλησι, πρέπει να προσκαλέσης και σύ, κ' αυτός που θα δεχθθ, πως θα φιλέψη. Έπειτα—να τα λέμε και να μη χολιούμε—εινε κομματάκι σφιχτός ο ευλογημένος. Τό πιστεύετε; άφ' ότου εγεννήθη σ' άμαξί δεν εκάθησε!... Μα το Θεό δεν εκάθησε!... Τι το θέλω, λέει, π' άμαξί; ο Θεός μας έδωσε πόδια. Κ' εινε τόσο γερός στο δρόμο, που σαστίζει κανεις! Τη Σαρακοστή ειχα πάγη μαξί του στην άγορά. Πέρινομα τονδρόμο... — Και που, νομίζετε, να χάνεται ο Ιβαν Πετρόβιτς; ήρώτησα, σπεισας να αναχαιτίσω τον χειμαρρον της ευγλωτίας, έτοιμον να εκχειλίση εκ του στόματος της οικοδεσποίνης μου.

— Εγώ νομίζω πως κανένας. έρωτας θα εινε στη μέση! αυτό θα εινε. Και να ιδήτε πως αυτή εινε η άφορη! που δεν συμμαζεύεται.

Επήλθεν ο Μαίος. Επωφελούμενος του ώριού καιρού, επί ολοκλήρους έσπέρας εκαθήμην παρά το ανοικτόν παραθύρον μου, να χαλάρωσ καρνίζων το σιγάρον μου και να χαλάρωσ τον θεώμενον τους διαβάτας.

Εσπέραν τινά μ' επέπληξεν η επί του φουσκωτού προσώπου της οικοδεσποίνης μου έκφρασις ιδιαιτούσης μερίμνης. Άνηγαγε σπεύδουσα παρά το παράθυρόν μου. Έσκερθην να την σταματήσω δια να μάθω την άφορη της μερίμνης της, αλλ' εκείνη προέλαθε την επιθυμίαν μου.

— Ο φίλος!... ο φίλος μας!... μετά τινος θριώμβου έπρόφρα, σταθεσία παρά το παράθυρον.

— Τι συμβαίνει; ήρώτησα. — Πώς, τι συμβαίνει; Ηλθε σήμερα από την υπηρεσίαν του, άλλως σου τούχο και μου λέγει: «Είμαι προσκαλούμενος, κάμετέ μου τη χάρι, προσκόβη Πετρόβιτς, να αναψτε το σαμβόρι: τας έπτά, αγοράσατε ένα λεμονάκι, τριών καπουκιών γάλα και παξιμαδάκια πέντε... θα μου έθουν, ξέρετε, μουςαφίριδες...»

Τό υπό της Πρασκόβιτας Πετρόβιτας λεχθέντα συνωδύνοντο δια κινήσως της κεφαλής, των χειρών και δι' άλλων ουχ ήττον εύπρεπών χειρονομιών και ακκισμών. Και πράγματι, ο Ιβαν Πετρόβιτς, όστις καθ' όλον τον βίον του ουδ' άπαξ έπέθη άμαξής, έπιτρέπει εκουτφ πολυτέλειαν έν ειδει διπύρων και λεμονίου!

— Καλλέ τί λόγος;... Χριστιανός ανθρωπος μ'αυτά τα πράγματα εινε άμαρτία να χαρατεύω... — Σας συχαίρω λοιπόν... σας συχαίρω, φίλε μου... μηχανικάς πως έπρόφρον, μη δυνάμενος ακόμη να συνέλθω εκ της εκπλήξεως.

— Διακρίτικόν σήμερον της υπηρεσίας, εις ην άνήκει.

του Ιβαν Πετρόβιτς ερυθράν στεφάνην, κινουμένου, παρά το σύνθηος, λίαν βραδέως. Τό περιστατικόν τουτο, αυτό καθ' εαυτό, ουδέν παράσσει το σοβαρόν, διότι ο Ιβαν Πετρόβιτς τοσάκις επανήρχετο εις το οικημά του, βραχίονα και εξήρχετο αυτου. Αλλ' αν παρεθήρη τίς, οτι ο γείτων μου την φοράν ταυτην έπορευετο δίδων τον βραχίονα εις κυρίαν, και μαλιστα νεαρωτάτην, θα έξεπλήσαστο όχι ολιγώτερον έμου.

Κατ' αρχάς απέδωκα την εμφάνισιν ταυτην εις την ένεργείαν της απατηλώτερης των όπτασιών: αλλ' όσον έταστικώτερον έθεώμην τό προσεγγίζον ζεύγος, επί τοσούτον έβεβαιούμην, οτι το μόν ήμισυ του ζεύγους τουτου απέτέλει ο Ιβαν Πετρόβιτς, τό δέ έτερον θαλακτική μελγχροινόυλα, είκοσιδύο-είκοσιτριών ετών, επιχαρίτως έρείδομένη επί του βραχίονος τουσυνωδίουτης. Όταν τό ζεύγος έκαμφε πρός την θυρίδα του πυλώνος, όταν, τέλος, ήκουσα την ήσυχον όμιλίαν της όπισθεν της κεκλεισμένης θύρας της διαχωρίζουσής τό δωμάτιόν μου από του οικημάτος του Ιβαν Πετρόβιτς, ουδεμία πλέον μου έμεινεν άμφιβολία.

«Αυτά λοιπόν συμβαίνουν!...» έσκέφθη.

Κατ' αρχάς η ούσια της αποκρύφου συνομιλίας του Ιβαν Πετρόβιτς μετά της ένδιαφερούσης μελαγχροίνης μ' όλην την έγγύτητα έμεινε δι' έμε έντελής μυστήριον: μέχρις έμού έξικνούντο μόνον άσχεροίς τινος και άριστοί ήχοι συγκεκρατημένης και διακεκομμένης όμιλίας. Έπί τέλους ήρχισα όλίγον κατ' όλίγον να ακούω: εύκρινεστερον, και εκ του τρόπου της έκφράσεως συνεπέρανα, οτι η όμιλία των γείτόνων μου έλαβε χαρακτήρα ελαφράς φιλονεικίας, και η άφορη της φιλονεικίας ταυτής ήτο: αν έπρεπε να με προσκαλέσωσι. Καιτοι η πρότασις του Ιβαν Πετρόβιτς, όπως με μνήσωσιν εις την απόκρουσιν συνδιαλεχθέν των, έτυχεν άσθενοσ άντιστάσεως εκ μέρους της ζενιζομένης, έν τούτοις, μετ' ού πολυ ήκουσα τον κύτον του γείτονός μου εις την θύραν μου.

— Εισέλθετε, Ιβαν Πετρόβιτς. — Χαίρετε. Ηλθα να σας προσκαλέσω να πάρετε τό τσάι μαξί μας... Έλατε, παρακαλώ, να σας γνωρίσω και με την μνηστήν μου... — Την μνηστήν σας;!

— Μάλιστα... μεθάρριον γίνονται οι γάμοι μας... Αν δεν σας τό είπα δέ, να με συχωρήτε... Πριν να τελειώσω, ξέρετε, δεν εινε καλόν να τό λέγη κανεις... — Δέν άστέλλεσθε, Ιβαν Πετρόβιτς;!

— Καλλέ τί λόγος;... Χριστιανός ανθρωπος μ'αυτά τα πράγματα εινε άμαρτία να χαρατεύω... — Σας συχαίρω λοιπόν... σας συχαίρω, φίλε μου... μηχανικάς πως έπρόφρον, μη δυνάμενος ακόμη να συνέλθω εκ της εκπλήξεως.

Μετ' έντε λεπτά ήδη έγνωρίσα την άξίεραστον μελαγχροίνην. Καιτοι δέ αύτη δέν ήτο τόσον ώραία, όσον μοι έφάνη εκ του παραθύρου, θα ήτο όμως άδικον, να μη την ονομάση κανεις θαλακτική. Ητο ένδεδυμένη πλέον η άπλωσ, αλλά καθαρός και κοσμίως. (Εκ του Ρωσικού).

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. HENRY GREVILLE. ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΙ. ΤΗΣ ΠΑΙΣΑΣ (Μυστηριόει.)

(Συνέχεια: έδε φύλλον 21-25). ΙΒ'

Ο Γκρέτσκου και οι συνάδελφοί του μετά πολλής προθυμίας έδωκαν τον χρυσόν των, αλλά και ουκ όλίγον έξεπλάγησαν οτε η Αδίνα δια του αδελφου της έπέστρεφεν αυτόν. Ουδεμία λεπτομέρεια ειχε παραλειφθή υπό της γριάς—τόυαντιον πολλοί προσετέθησαν— και ο Πορώφ, έν άγνοία του, έτέθη εκ μέρους των υπό διαρκή επιτήρησιν, ήτις έπαυσε μόνον οτε έβεβαιώθησαν, οτι παρητήθη της καταδιώξεως.

Η άναφορά εύρίσκετο μέν έτι εις τό γραφειόν, αλλ' ένεκα της άδιαφορίας του ουδείς έσκέπτετο πλέον περι αυτής.

Ο υπό του συμβάντος προζεννηθείς θύρωος έν Πετρούπολει ειχε καταπαύση η στήλισς της εκόνος άλλων πρόσφατος ύσσα, προσείκνυεν όλην την προσοχήν. Ο Πορώφ έπωφελήθη ταυτής ίνα λησμονηθί επί τινα χρόνον.

Λαθραίως και μετά πολλής προσοχής έξηκολούθη τας έρενας του έχων απόφρασιν να επιτύχη δια παντός τρόπου, δέν έβίαζετο ένόει οτι θα έβλαπτε μάλλον η σπουδή. Ητο βέβαιος πλέον, οτι μόνον απ' αυτου του Αυτοκράτορος θα ελάμβανε δικαιοσύνην: αλλά τό δυσχερές ήτο, πως να φθάση μέχρις αυτου. Εινε άπόλυτως άπηγορευμένον να επιδοθί οιαδήποτε άναφορά τφ Αυτοκράτορι, καθ' ην στιγμήν έξέρχεται η πρόνοια αύτη, καιτοι φαίνεται βαρβαρος, εινε έν τούτοις άναγκαία άνευ αυτής ο Τσάρος θα ήτο ο μόνος ανθρωπος του κράτους, δι' έν ο περίπατος πεζή θα καθίστατο μύθος: εκτός εάν είνετο κατά την νύκτα η έν τοίς ιδιαιτέρως αυτου κήποις.

Ο Πορώφ έζήτην λοιπόν μέσον να φθάση μέχρι του Αυτοκράτορος: αλλά δι' άτύχη ανθρωπον ως αυτός, τό πράγμα ήτο δυσκολώτατον. Ηρξάτο δια της εξέτασεως των όνομάτων πασών των κυριών της Αύλης: έντός μικρού έμαθε πλήθος πραγμάτων λίαν ένδιαφερόντων, άτινα παραλείπομεν, μετ' ου δέ διαφόρων προσώπων εξ ίσου

ίσχυρων, έξέλεξε την κόμησσαν Γκρέτσκου, διότι ήτο γυνή και διότι ήτο πράγματι άγαθή.

Η πηγή, εξ ης ο Πορώφ έλάμβανε τας πληροφορίας του, δέν άνήκει βεβαίως εις λίαν ύψηλήν τάξιν, αλλ' ήτο αυθεντική: ειχε γνωρισθί εις τό σύνταγμα μετά τινος οπαζιωματικου, κατέχοντος ήδη την θέσιν φυλάκος έν τινι των άνακτορικών θυρών της υπηρεσίας: δι' αυτου, αφού απέκρυψε βεβαίως, οτι εκείνος ήτο ο Πορώφ, όστις άππησχόλησεν όλόκληρον την Πετρούπολιν επί τεσσαράκοντα όκτώ ώρας, προσέχων δέ και εις τας φυλακίας των υπηρετών, έλαβε τας πληροφορίας, ών ειχεν ανάγκην.

Ημέραν τινά, καθ' ην ώραν η κόμησσα Γκρέτσκου έζήρχετο χάριν επισκέψεων, έυρεν, ως συνήθος, επί του προαυλίου της τον γέροντα, άσκεπή έχοντα την κεφαλήν, ης η ποδιά κόμη και τό σταθερόν βλέμμα προέδιδον ανθρωπον ουχι κοινόν. Η κόμησσα δέν ήτο μόνον καλή αλλά και φιλόανθρωπος: έξετίμα—θαύμα βεβαίως τουτο δια τον κύκλον και την εποχήν της—τους ανρώπους έν γενεί, ως πλάσματα παρόμοια πρός αυτήν, πλην της διακρίσεως της τάξεως και της άγωγής.

Παρατηρούσα τον έκτετατον άλλ' ουχι και ταπεινόν γέροντα, έσταμάτησε.

— Επιθυμείτε να μοι όμιλήσητε; ήρώτησε μετά γλυκύτητος.

— Κυρία, ειπεν απορούμενος, είμαι ο πατήρ της άτιμασθούμενος νεάνιδος εις τό Ερυθρόν Ξενοδοχείον.

— Α! ναί, δέν έγινε πλέον λόγος περι τουτου... Λοιπόν;

— Λοιπόν, όχι μόνον δέν μάς απέδόθη τό δικαίόν μας, αλλά και έπειράθησαν να εξαγοράσωσι την σωτην μας...

— Ω! είπεν η κόμησσα μετ' άγανακτίσεως. Ο Πορώφ ένόησεν οτι τό διαβήτημα του έπέτυχεν.

Η κυρία Γκρέτσκου τον παρετήρη η δέ υπερηφάνεια και η άφέλεια του κατέκτησαν την εμπιστοσύνην της. Έστράφη πρός τον υπηρέτην, όστις άνέμενεν ευλαβώς κρατών ανοικτήν την θυρίδα της άμαξής.

Περιττή η άμαξα, δέν έξέρχομαι πλέον. Ακολουθήσατέ με, κύριε, προσέθηκεν άποτεινομένη πρός τον Πορώφ, η ύπόθεσις: ύμν δέν εινε εξ εκείνων, άτινες δύνανται να έκτεθώσιν έν ύπαίθρφ.

Εισήλθε συνοδευομένη υπό του γέροντος, ού η καρδιά επαλλεν εκ συγκινήσεως και χαράς.

Διήλθον όμως όλόκληρον ώραν η κόμησσα επί άλλων εκπληροσούμενη εξ όσαι ήκουεν, ο Πορώφ επί πλέον τολημρός και ευγλωττός έν τη φυσική του άφέλεια.

— Πώς, έλεγεν η ύψηλή κυρία, σας πρέσφερον χρήματα; Και η κόρη σας τί ειπε;

— Οι όφθαλμοί του πατρος ένεπλήθησαν δακρύων.

— Έπεσεν άπνους, άπήνητησεν, αλλά

πολλοίς τῶν ἀρχαίων ἔθνῶν ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως παιδός θεωρεῖτο ἡμέρα πένθους διὰ τὴν γενεάν, ἣτις συναθροζομένη ἐθνεῖσι διὰ τὸ δεχθῆναι τὰ δόγματα τῆς ζωῆς αὐτῶν. — Γ. Π. Δευκάδα. Γράφομεν ταχυδρομικῶς. Ἐλήθη. — Π. Μ. Ἀδελφ. Μ. Αὐτόσε. Ἐλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Ρέθυμον. Ὁ συμπατριώτης σας Σήρης Βλαστός εἶνε ὁ ἐπιχειρῶν τῶν 1453 τὴν ἐπανάστασιν κατὰ τῆς ἐνετικῆς κυριαρχίας τὴν προληφθεῖσαν διὰ τῆς προδοσίας τοῦ Ἰουδαίου Δαυὶδ Μαυρογρονάτου. — Β. Π. Καστελαμάρι. κ. Ἐλ. Δ. Ναυπλίου. Α. Α. Ἀμοργόν. Μ. Τ. Ἀσσον. Β. Στ. Φάραλα. Π. Θ. Κύθηρα. Ἐλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡ Κόρινθος ἐκαλεῖτο Ἐφώρα, Ἀρὸν δὲ αἱ Πάτραι. — Μ. Κ. βίτε. Συνδρ. Ἐλήθη ἄλλ' ἐστοίχισεν 5. δρ. ἡ παραλαβὴ τῆς... Ἐπιστολὴ ἐπὶ συστάσει περιέχουσα μίαν συνδρομὴν 6 ρουβλίων δὲν εἶνε ἀνάγκη γὰρ δηλοῦται ὅτι περιέχει αὐτὰ διότι τότε θεωρεῖται χρηματοδόμημα καὶ ζημιῶν ἀμφοτέρους. — Β. Μ. Ι. Συμβαίνουσι καὶ εἰς τοὺς Παρισίους!... Γάλλοι τῆς ἱστορικῆς — ὡς ἀνεγνωρῶμεν ποτὲ — κατὰ τὴν Παλιγόρθωσιν παρατρέξας τὸ μεταξὺ διάστημα ἀπὸ τοῦ Λουδοβίου ΙΣΤ' μέχρι τοῦ Λου-

δοβίκου ΙΙ' παρίστησι τὸν Μέγαν Ναπολέοντα ὡς στρατηγὸν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας! Πῶς λοιπὸν καὶ ὁ ἡμέτερος... νὰ μὴ θυμῆθ' οὕτω περὶ τοῦ Ἐνετοράγου Καλλέργου τοῦ 1843! — Ἐκ. Ἀποβάλετε τὰς ἀδυναμίας αὐτὰς νὰ περᾶσθε τὸσον εὐκολά, ὁ φίλος σας... ὁ Μιλτων ἔλεγεν ὅτι πᾶσα κακία εἶνε ἀδυναμία καὶ κάποιος ἄλλος ὅτι πᾶσα ἀδυναμία εἶνε κακία. Σεῖς τί λέγετε; — Π. καὶ Α. Σμύρνη. Ὁ ἀδικοῦν τρίτος δύναται νὰ ζητήσῃ δικαστικῶς τὸ τρίτον τῶν κερδῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
Ἐξεδόθησαν

Δ. Ὀλυμπιάς. Κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐλλανοδικῶν τοῦ Φιλαδελφείου ποιητικοῦ ἀγώνος, ὑπὸ τοῦ εισηγητοῦ Ν. Γ. Πολίτου.
Ἐγχειρίδιον Οἰκοδομικῆς μετὰ πινάκων, ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Εὐθύμιου Στουριαννοπούλου, Φιλιππουπολίτου. δρ. 7.

Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, μετ' εἰκόνων, ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος, ὑπὸ Στ. Η. Λάμπρου. Κάρολος Μπέκ-ἐκδότης. τεύχος 46. δρ. 1.
Corpus Juris Civilis, ἐκ μεταφράσεως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὑπὸ Ἡλία Διακοπούλου. Τεύχος 41ον. Ἐκδότης: Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. δρ. 1.
Ἑλληνικὴ Χρηστομᾶθεια, ἐκ τῶν δοκιμωτέρων Ἑλλήνων περὶγράφων, πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων σχολείων, ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Ἐκδόσις Δ' βελτιωμένη. Τόμος Α' διὰ τὴν α' τάξιν λεπ. 70. Τόμος Β' μετὰ εἰκόνων διὰ τὴν β' τάξιν λεπ. 90. Τόμος Γ' διὰ τὴν γ' τάξιν 1,40.
Σέρουθρον. ἦτοι κοινωνικὰ σκιαγραφήματα ἑμμετρα, ὑπὸ Βασιλ. Παπαβασιλείου. Ἐν Ἐρμούπολει. δρ. 1,50.
Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ πινάκων, ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ. Τεύχος ΙΗ'—ΙΘ'. Κόκκος-Λυχνούχος. Ἐκδότης: Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.
Le Réveil, valse pour Piano, par Jean Foustanos. fr. 2,50.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον 1^{ης} Ἰουλίου τῶν τακτικῶν ἐργασιῶν του, Ἀναλαμβάνει
α) Τὴν ἀποστολὴν παντὸς συγγράμματος ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθέντος ἢ ἐκδιδομένου εἰς πάντα αἰτήσοντα, ὑπὸ ἓνα καὶ μόνον ἀλλ' ἀπαράβατον ὄρον: Νὰ συνοδεύηται ἢ αἰτησίς του διὰ τοῦ ἀντιτίμου τῶν παραγγελιομένων βιβλίων προστιθεμένων καὶ 10 % ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.
β) Τὴν ἀπέναντι οἰουδήποτε προκαταβληθέντος ποσοῦ ἀποστολὴν βιβλίων, μέχρι τῆς ἐξαντλήσεως αὐτοῦ.
γ) Τὴν τακτικὴν δημοσίευσιν ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΚΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ καθοριζόντων τὰς τιμὰς καὶ ἀναμνησκόντων τὰ συγγράμματα, ἅτινα γεωστὶ ἢ πρὸ πολλοῦ ἐκδοθέντα εὐρίσκονται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις χρήσιμα εἰς πάντα κλάδον ἀναγνωστῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΩΝ

Διηγήματα

Διηγήματα σύγχρονα Ἑλληνικά, ὑπὸ Δ. Βικέλα, Ε. Χαριλάου, Δ. Καμπούρογλου, Γ. Δροσίνη, Α. Κουρτίδου, Ι. Μ. Δαμβέργη καὶ Α. Καραβίτσα (Ἑλλ. Βιβλιοθήκη). Λεπ. 60.
Ἐδὼ κ' ἐκεῖ. Διηγήματα καὶ ἐντυπώσεις. Κοινωνικαὶ σκηναί. Μελέτη περὶ τοῦ ἔτους 1000 μ. Χ. ὑπὸ Χ. Ἀνίνου, σχ. 16ον. σελ. 248. δρ. 4.
Ἀττικαὶ Νύκτες. Διηγήματα. Ἀνάμνηκα. Ἐπιφυλλίδες. Καλλιτεχνία. Λόγοι. Κριτικά. ὑπὸ Στ. Βασιλείου. Ἐκδ. β'. σχ. 16ον. σελ. 534. δρ. 5.
Διηγήματα. Ἡ ἄσχημη ἀδελφῆ. Ὁ Παπκᾶ-Νάρκισσος. Ἀνάμνησις. Φίλιππος Μάρθας. Εἰς τοῦ ὀφθαλμιατροῦ, Ὁ Αὐσσασμένος, ὑπὸ Δ. Βικέλα. σχ. 16ον. σελ. 207. δρ. 2.
Χαρακτῆρες. Μεσσαλίνα. Γάμος ἐξ ἀντιλογίας. Νέριον. Ἡ ἐπιστολή. Ἡ μετριοφροσύνη. Πῶς λησμονοῦσιν ἀλλήλους. Ἡ πρώτη νύξ τῆς αὐτοκρατορίας. Πλάτων. Πῶς διατηρεῖται ὁ ἔρωσ. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν δυστυχῶν, ὑπὸ Δ. Παπαρηγοπούλου. σχ. 16ον. σελ. 445. δρ. 3.
Διηγήματα. Ἐκ τῶν Ἀπάντων Ἀλ. Ραγκαβῆ. Μέρος Α'. Ὁ αὐθέντης τοῦ Μωρέως. Δέλινα. Ἐκδρομὴ εἰς Πέρον. σχ. 8ον. σελ. 443. δρ. 6. Μέρος Β'. Ὁ συμβολαιογράφος. Οἱ ὄφραται τῆς Ἀνοῆς. Αἱ φυλακαὶ ἢ ἡ κεφαλικὴ ποινὴ. Τὸ γρυτοῦν μαστίγιον. Γλουμομαοῦθ. Εἰς τὰς κορυφάς. Ἡ Ναϊάδ. Ἡ ἀμαζών. Ἐμάη. σχ. 8ον. σελ. 414. δρ. 6. Μέρος Γ'. Τὸ κακούργηδικεῖον τῆς Ἐλισαβετινῆς. Ὁ καρινάτης. Καλιμίνα. Αἱ δύο ἀδελφαί. Βροῦτος Κουρτέρρος. Οἱ δύο υἱοί. Ὁ ἀδάμας. Ἡ εὐδαίμων οἰκογένεια. Ὀδοιπορικαὶ ἀναμνησις. Βιογραφία τοῦ Ἐρεχθίδου. Ἡ συνέντευξις τῆς Δρέσδης. Ἐπιστολαὶ ἐκ Βερολίνου. σελ. 493. δρ. 6.
Πέρεργα, ὑπὸ Ἐμμ. Ροῖδου. σχ. 16ον. σελ. 230. δρ. 2,75.
Ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους, ὑπὸ Δ. Κορομηλά. σχ. 32ον. σελ. 67. δρ. 1.
Ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλικοῦ Γραφείου τῆς Ἐβδομάδος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΚΟΜΜΑ ΤΕΥΧΩΝ ΠΕΡΙΘΟΥ 96 ΞΕΛΙΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Τεύχος 1—3 Θάνατος Βλέκας. Ἑλληνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Π. Καλλιγῆ.
Ποιήματα Α. Σ. Βυζαντίου (ἐν τῷ 3^ῳ τεύχει)
• 4—5 Ὁ Ἐξηταβελόντης, κωμῆδία Μολιέρου, κατὰ τὴν ἐξελληνισμὸν τοῦ Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.
Ποιήματα Φ. Κοκπᾶ (ἐν τῷ 5^ῳ τεύχει).
• 6 Περίληψις ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ.
• 7 καὶ 9 Δουλιὰ Μίλλερ, τραγωδία Φ. Σχληλέρου.
• 8 Ἑρμιον τῆς ψυχῆς ὑπὸ Φεουχτερλέβεν.
• 10 Διηγήματα σύγχρονα Ἑλληνικά, ὑπὸ Δ. Βικέλα, Ε. Χαριλάου, Δ. Καμπούρογλου, Γ. Δροσίνη, Α. Κουρτίδου, Ι. Μ. Δαμβέργη καὶ Α. Καραβίτσα.

• 11—13 Στράτης Καλοπύργος, ἠθογραφία Ἑλληνικὴ ὑπὸ Στ. Κορμιανούδη.
• 14—15 Ἀμλέτος, τραγωδία Σαικσπιρου μετὰ φρασίας Σ. Δ. Βικέλα.
• 16—17 Ἄσμα των Χριστοφάνων, διήγημα ὑπὸ Κ. Δίκεν.
• 18 Κοραϊστικὰ ἢ διδραμοὶ τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσης, κωμῆδία. — Κούρας ἀρπαγῆ, ποίημα, ὑπὸ Κ. Ίακ. Ρίτου.
• 19—20 Ἀλικιάδης, Ἑλλ. Σηναὶ (δράμα) Φ. Καβαλλάτη.
Ἐκαστοῦ τεύχος τιμᾶται λεπτὰ 60. Ἡ συνδρομὴ διὰ 25 (α' σειρά) δρ. 12
Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐννοοῦνται αὗται αἱ τιμαὶ εἰς χρυσᾶν
ΜΗΡΤ ΚΑΙ ΧΙΡΣΤ
ἐκδότης ἐν Ἀθήναις
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ
Ποιοῦνται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεία
Ἄντι δραχμῶν 3.

ἈΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Γραμμὴ Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Κορίνθου - Αἰγίου - Πατρῶν

	1	3	33	2	4	32
Πειραιεὺς ἄν.	7	11.15	10.10	Πάτραι ἄν.	7.20	11.40
Ἀθῆναι	7.30	11.50	10.40	Αἰγίου	9.05	12.57
Κορίνθος ἄφ.	7.42	2.42	2.5	Κορίνθος	4.10	4 — 9.03
Αἰγίου	2.52	5.41		Ἀθῆναι ἄφ.	4.25	7 — 12.30
Πάτραι	4.35	7.—		Πειραιεὺς	4.55	7.30 1

Γραμμὴ Κορίνθου - Ἀργους - Ναυπλίου - Μόλων

Κορίνθος ἄν.	3.	μ.μ.	Μόλοι ἄν.	9.50	μ.μ.
Ἀργος ἄφ.	5.12		Ναύπλιον	10.	
Ναύπλιον	5.45		Ἀργος ἄφ.	10.35	
Μόλοι	5.52		Κορίνθος	12.45	

Γραμμὴ Πατρῶν - Πόργου

Πάτραι ἄν.	8.30	4.μ.μ.	5.30	Μανωλάς ἄν.	5.30	—
Ἀχαΐα ἄφ.	9.30	5.—	6.30	Ἀχαΐα	7.—	10.45 6.40
Μανωλάς	—	6.32	—	Πάτραι ἄφ.	8.—	11.45 7.40

Σημείωσις. Ἡ ἀμαξοτοχία 33 φθάνουσα μέχρις Ἀκράτας ἐκάστην Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον, ἢ δὲ 32 ἀναχωροῦσα ἐξ Ἀκράτας Κυριακῆν, Τετάρτην, Παρασκευῆν. Καθ' ἐκάστην τοπικὰ ἄμαξ. μεταξὺ Ἀκράτας, Πατρῶν, Ναυπλίου, Ἀργους, Μόλων κατὰ τὸ γενικὸν Ἀρομολόγιον.

ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
Πέννα Διαδόχου
Υδρογῆτοι Σφαίραι εἰς Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν ἀπὸ δρ. 35—72.
Πέννα Τρικοῦνη
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ
ἐπὶ καλῷ χάρτου σπιγμαίως.
Πέννα Διαδόχου
ΜΕΛΑΝΗ ΜΑΥΡΗ
συμπεπικνωμένη καὶ ἀναλωμένη εἰς ἕξ μέρη ὕδατος. Δοχεῖον ἐκ δρ. 312 δραχ. 4 50
Ἀναλωμένη ἡμέλ. 90
Πέννα Τρικοῦνη
Γραφικὰ ἸΛΑΙ
ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ